

„Štajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 3 krona, za pol in četrt leta razmerno; za Ogrsko 4 K 50 vin, za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računani naročnino z ozirom na visokost pošline. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 v.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslojpe številke 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopiese se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 39.

V Ptuj v nedeljo dne 26. septembra 1909.

X. letnik.

Blede se jim . . .

„Wie sich der kleine Moritz das vorstellte“ . . .

Mi se ne smejamo radi, kajti časi so presresni. Oj, mi smo zelo resni in prideti mora že kaj posebnega, kar nas spravi iz ravnotežja in nam prisili bučni smeh na lice . . . Doživeli smo že mnogo bedarij, ki so se pojavile v prenapeti prvaški politiki. Videli smo že prvaške „tabore“ in shode, na katerih se je cepilo dlako in gro-melo zaradi dvojezičnih občinskih pečatov. Vsak hribovski poštni voz, star kot barka Noeh, postal je velevažni činitelj v prvaški politiki. Veselice in slavnostne komerze so prirejali prvaški poslanci, ako so „v dolgoletnem boju“ dosegli, da se je napisalo na kakšnem stranišču poleg besedice „hier“ tudi „tukaj“ . . . Vse to smo doživeli, ne enkrat, stokrat doživeli, — in nismo se smejali. Pustili smo počivati prvaške poslance na teh straniščnih lovorikah in šli smo resni svoj pot naprej . . .

Ali zadnjič enkrat so nam pa le živce razburili. Čitali smo, — in kar nakrat nam je zlezlo nekaj prijetnega v srce, čez obličje nam je skočil prvi smehljaj in potem smo se pričeli krohotati in smejati v krasni zabavi . . .

Kaj se je za božjo voljo zgodilo? — V mariborski „Straži“, katero slovenska javnost malo pozna in vsled tega ne zna prav ceniti, brali smo nove prvaške zahteve. In ko smo jih brali, prišli smo res do prepričanja, da je krasno na tem veselem svetu in da se temni gospodi v „Stražinem“ uredništvu blede . . .

Ja, blede se jim, blede . . . Mi gotovo ne zahtevamo, da bi klerikalni ali narodnjaški prvaki za gospodarske potrebe ljudstva brigali. Kaj bi tudi ta ali oni prvaški pisar ali kaplan o gospodarstvu revnega našega ljudstva zastopil? Zajec ne zna bobnati . . . Ali potem naj bi prvaki vsaj molčali, — molčali zlasti o „slovenskih zahtevah“. Kajti edina poštna „slovenska“ zahteva je in mora biti: **zholjšanje gospodarskega položaja**. Vse drugo je „larifare“, prazna pena.

Seveda, o gospodarstvu prvaki ničesar ne zastopijo in o gospodarskem delu nočejo ničesar vedeti. Zato prihajajo s tistimi bedastimi „zahtevami“, katerim se mora vsak resni človek smejati in ki nimajo razven humorja nikakoršnega pomena. „Pesek v oči“ so te „zahteve“ in nič drugega.

Kakšne pa so? Povedati jih hočemo našim čitateljem. Glasom modrega članka v „Straži“ zahtevajo prvaki sledeče:

1. Posebne slovenske oddelke pri deželni vladi, deželnem šolskem svetu, c. k. kmetijski družbi in deželnem odboru. — Kaj pomeni to? Bedarija . . . Štajerska dežela je posebna avstrijska kronovina, ki ima eno deželno vlado, en deželni šolski svet. Prvaki pa hočejo dve vladi, dva šolska sveta in menda tudi dva namestnika. Ali ni to bedarija? Ko bi se ta otroška zahteva tudi uresničila, ne bi bilo družega uspeha, nego da bi se številno uradnikov in vsled tega velikost davkov podvojilo. In v tem tiči nekaj resnega: prvaški voditelji hočejo svojim sinovom lepe, masne službe pripra-

viti, ljudstvo pa naj bi jim to s svojo krvjo plačavalo. Seveda se to nikdar ne bode in ne more zgoditi, nikdar, dokler bode obstajalo cesarstvo Avstrija. Kajti to bi bil prvi korak v uničenju, v razbitju cesarskih kronovin, — in ta korak diši zelo po panslavističnem veleizdajstvu . . . Kar se pa tiče kmetijske družbe, so prvaki pač že dostikrat dokazali, da so njeni hudi nasprotniki. Kdor hoče v tej družbi delati, ta ima tam prostor, pa naj bode potem Slovenec ali Nemec. Kdor pa hoče lenariti, ta naj ostane doma za pečjo . . .

2. Popolno slovensko uradovanje v državnih in deželnih uradih; slovenske tiskovine; nastavljanje edino slovenskih uradnikov, kateri se dopadejo prvaškim voditeljem. — Torej zopet uradniško vprašanje! Prvaki nočejo, da bi njihov sinčki kot kmetje ali obrtniki delali; oni jih hočejo v pisarnah preskrbeti. Noben narod nima toliko študentov in uradnikov, kakor slovenski. Zato pa propadata kmetijstvo in obrtništvo med Slovenci. Slovenske tiskovine in slovensko uradovanje je nespametno, ker je na Avstrijskem samiščina uradni jezik in ker bi to le velikanske svote denarja koštalo. Take „zahteve“ dokazujejo le plitvost in nevednost dotičnikov.

3. Popolne slovenske gimnazije v Mariboru, Celju in Ptuj, slovenske spodnje gimnazije v Ljutomeru, Brežicah, Slov. Bistrici, slovenske realke v Ormožu, Rogatcu, Slov. Gradcu, slovenske meščanske šole v vseh trgih, (Laško, Žalec, Vitanj, Središče itd.) . . . Ako čita človek te „zahteve“, mu postane res slabo. To je na vsak način dokaz, da se tej gospodi blede . . . V neobprijoci svoji nevednosti zahtevajo torej prvaki le za spodnji Štajer deset srednjih in deset meščanskih šol! Koliko milijone kron bi to koštalo, tega si „Stražini“ pisar niti izračunati ne zna. In kdo bo hodil v te šole? Ali bodejo odslej vsi kmetški in obrtniški sinovi študirali? Ali bodejo Slovenci postali narod samih farjev in advokatov? Ali ni pomanjkanje poslov in kmetških delavcev že preveliko? Na 10.000 slovenskih prebivalcev pride že 400 gimnazijcev; ali to še ni dovolj? Slovenskih učnih knjig za srednje šole sploh še nimamo, slovenskih profesorjev tudi ne! Na Kranjskem nimamo niti polovice srednjih šol, kolikor jih zdaj za Spodnji Štajer zahtevajo . . . Ali kdo bi resno o taki neumnosti razpravjal! Za smejati, edino za smejati se je to . . .

In mi se tudi smejimo! Kajti največja nesreča bi bila, ko bi se te zahteve za pol leta uresničile! Koštalo bi to seveda milijone in milijone kron.

Vbogo slovensko ljudstvo, ti pač nisi krivo, da te tvoji poslanci v javnosti smešijo! Ali zdaj vsaj vidiš, da prvaki za tvoje gospodarske potrebe nimajo niti ene besedice. Edino za svoj žep, za svoje sinove, za svojo bodočnost delajo. In ta brezplodna prvaška politika se bode nadaljevala. Pri otvoritvi deželnega zbora je ostal kaplan Korošec in je zahteval, da se — morda mislite, da bi se po toči ali drugih ujmihi prizadetim pomagalo? — oj ne, ne, Korošec je zahteval, da se v deželnem zboru tudi slovensko govori . . . Zdi se nam, da so prvaki bolj zlobni

nego neumni! Oni hočejo, da ostane ljudstvo beraško! Kajti le tedaj jim žitje cveti . . .

Mi pa smo prepričani, da jih bode ljudstvo izpoznalo in — sodilo!

Ali si se že naročil na edini kmetški, neodvisni koledar, ki izhaja zdaj že tretje leto pod imenom

„Štajerčevi kmetški koledar“.

Ta koledar ima največ vsebine (krasne slike, izvirne gospodarske članke, lepe povesti, seznamek sejmov, kalendarij), stane pa razmeroma najmanj. Cena mu je namreč samo 60 v., s poštnino vred pa 70 v.

Kdor hoče torej ta koledar zanesljivo dobiti, naj vpošlje to malo svoto ali v gotovini, ali pa v markah. Kdor proda 10 izvodov koledarja, dobi enega zastonj.

Naprednjaki! Na delo za vaš koledar!

Politični pregled.

Politični položaj je postal zopet zelo temen. Vlada je upala, da bode v češkem deželnem zboru red napravila. Ali to ni šlo, kar je že prva seja dokazala. Vsled tega je bil deželni zbor češki zopet zaključen in se bode bržkone razpustil. Istotako je pričakovati, da se bode državno zbornico razpustilo, ako ne poneha neumestna obstrukcija prvakov in Čehov. Položaj je torej ta, da stojimo pred novimi boji in novimi volitvami.

Deželni zbor za Štajersko pričel je 16. t. m. s svojim zasedanjem. Otvoril je sejo deželni namestnik grof Clary in Aldringen z daljšim govorom. Dejal je m. dr.: Ona politična uprava je najboljša, ki ima odprto oko in vroče srce za potrebe ljudstva. Naznanil je tudi, da je cesar grofa Attemsa za deželnega glavarja in dr. Jankoviča za njegovega namestnika imenoval. Potem je govoril deželni glavar grof Attems, ki je zlasti omenil, da tiči glavno delo deželnega zbora v pokritju potrebščin. Potem so poslanci zaprsegli ter so se zapisnikarji izvolili. Takoj nato je ostal dr. Korošec in pričel slovensko govoriti; hotel je takoj izzvati. Po dvorani so se začuli „fej“-klici, ki niso veljali slovensčini, marveč faršekemu hujskanju. V ostalem se je Koroščevi komediji vsa zbornica smejala. Prvi seji se je predložilo tudi razne stvari, tako računsko poročilo deželnega odbora za l. 1908, proračun za l. 1910 in razna druga poročila. Računski zaključek l. 1908 obsega sledeče številke: Izdatki 29,394.862 K, dohodki 16,969.410 K. Primanjkljaj se je pokrtil z deželno doklado na pivo (1 1/2 milj.) itd. Nepokritega je ostalo 588.987 K. Kar se proračuna dežele za l. 1910 tiče, kaže sledečo sliko: skupne potrebšchine znašajo K 33,884.000; pokritja pa je le

18.371.000 K. Več kot 15 $\frac{1}{2}$ milijonev se bode moralo torej z davki poravnati. To pokrije pa je odvisno od finančne preosnove v državni zbornici. Treba torej na te sklepe čakati. — Druga seja (17. sept.) je bila že bolj živahna. Narodnjak Kukulovec je predložil namreč neki predlog glede šol v Celju. Ta predlog so mu bili socialisti podpisali. Zato so se prvaški klerikali s Kukulovcem hudo skregali. Tako je bil prvi prepir v deželnem zboru prepir med Slovenci. Klerikalni prvaki so seveda zopet vpeljavo splošne volilne pravice predlagali, čeprav vedo, da bi to cesar nikdar ne potrdil. Potem so se vršile razne volitve v odseke. — Tudi tretjo sejo so porabili prvaški poslanci v svoje narodnjaške namene. Znano je, da je v štajerskem deželnem zboru nemščina obravnavni jezik. To je tudi naravno, kajti slovenskih poslancev je komaj peščica in še ti znajo vsi dobro nemško. Vendar pa je nastopil dr. Verstovšek in zahteval prečitane neke nemne interpelacije v slovenskem jeziku. Glavar je dal interpelacijo enostavno Verstovšku, češ da jo naj ta sam prečita. In mož je to tudi storil. Pri temu je prišlo do burnih preprirov, ker je zlasti Korošec vedno izzival. No, slišati je moral marsikatero pikro besedo. Tako mu je zaklical posl. Wastian: „Vi vendar niste izdelovatelj bojnih rokavic, Vi ste vendar duhovnik!“ Popolnoma pravilno je tudi Wastian rekel: „Delajte to v ljubljanskem deželnem zboru in ne tukaj!“ Cela stvar se je tičala neke zastave (!), ki je bila v Gradcu (!) razobešana. In ti ljudje pravijo, da so zastopniki slovenskega ljudstva. Popolnoma pravilno so napredni poslanci vprašali: „Ali je Korošec slovensko ljudstvo? Slovensko ljudstvo odločno protestira proti narodnjaški gonjini in zahteva gospodarsko delo v deželnem zboru. Deželni glavar je dal hujskačem tudi takoj pravi odgovor. Tri seje in dva škandala, — to je plod prvaškega dela! — Pri seji dne 22. septembra je nemški klerikalec Schoiswohl govoril in tudi škodljivost prvaške obstrukcije v državni zbornici omenil. Nato je prišlo seveda do prepira. Prvo besedo je imel Roškar, ki zna tako dobro streljati. Potem so se sprli slovenski poslanci s socialisti. Torej četrta seja in tretji škandal. Volitev v deželni odbor je imela ta-le uspeh: dr. Link, pl. Feyrer, grof Attems, dr. Hofmann pl. Wollenhof, M. Stallner, Hagenhofer in Robič.

Koroški deželni zbor zbral se je pretekli terek k rednemu zasedanju. Ta zbor je po zadnjih volitvah prav malo spremenjen in šteje skupaj 43 poslancev. Razmerje strank v koroškem deželnem zboru je sledeče: 6 upraviteljev in 4 nemško-narodni veleposestniki; 10 nemško-narodnih poslancev mest in trgov; kmetijske občine imajo 11 nemško-naprednih, 2 nemško-klerikalna in 2 slovensko-klerikalna poslanka; v splošnem volilnem razredu zastopajo ljudstvo 3 nemški naprednjaki in 1 socialni demokrat. Nemških naprednih poslancev je torej 28 in imajo ti vsled tega veliko večino v deželnem zboru. — Prva seja se je vršila 21. t. m. Otvoril jo je deželni predsednik baron Hein. Prvi nagovor jo imel novi deželni glavar pl. Aichelburg-Labia. Njegovemu izjavljanju glede koroškega šolstva posnemamo: Število šoli podvrženih otrok na Koroškem je od 39.468 na 63.302 naraslo. Le 702 otrok ni hodilo v šolo. Ljudske šole so se povečale od 318 na 376, število učiteljev od 373 na 995. Lastnih šolskih poslopj je zdaj 344, medtem ko jih je bilo l. 1889 le 137. Poleg tega ima Koroška zdaj 12 meščanskih šol. Govornik je tudi zgradbo taverske železnice omenil in končal z „hoch“-klici na cesarja. Potem so bili poslanci zapriženeženi. Da bi napravili nemir, storila sta Grafenauer in Ellersdorfer to v slovenskem jeziku. Ta dva možaka hočeta torej tudi v koroški zbornici narodnostni prepir udomačiti. — 2. seja se je vršila 22. t. m. Posl. Ellersdorfer je že 3 dnevni „urlaub“ zahteval, katerega se mu je prav rado dalo. Vršila se je daljša debata o volitvah v odseke. Zlasti Grafenauerja se je zaradi nesramnega hujskanja začasa deželni volitev ošte. Potem so se vršile volitve v odseke. Prihodnja seja se vrši 23. t. m.

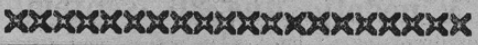
Zalogo bomb so našli v ruskem mestu Baku. Zanimivo je, da so bombe — policaji naložili. Šef policije je že v sodnijski preiskavi.

Srbski Jurček bode šel v Afriko. Dobil je namreč letni dohodek 100.000 frankov. Med afričanskimi divjaki se bode mož na vsak način dobro počutil.

Nemška šola v sv. Lenartu sl. g.!

Stariši, ki hočejo svoje otroke v novo nemško šolo v sv. Lenartu sl. g. pošiljati, naj se najkasneje do konca meseca septembra t. l. pri g. zdravniku dr. T. Zirngastu v sv. Lenartu oglasijo. Po tem terminu se ne bode nobenega otroka več sprejelo. Tukajšnji župnijski urad se je izjavil pripravljenim, da prevzame katoliški verouk na nemški šoli. Stariši! Oglasite se pravočasno in ne pustite se od nasprotnikov preslepiti!

Dopisi.

Brežice na Savi. Ko je korakal Johan Režman iz Gaberja št. 9 ob 5. uri popoldne iz živinskega sejma v Kapeli proti domu, napadla sta ga dva fantalina in mu oropala okroglo 500 krou, katere je mož od prodanih volov dobil. Sumljiva tega ropa sta neki Blažević po domače Vapot in Jurman; zaprli so ju že. Ta rop, kakor se že desetletja v našem okraju ni prepetil, napravil je veliko vznemirjenja. Kdo je kriv posurovelosti ljudstva? Mislimo, da v prvi vrsti tisti, ki bi morali mladino vzgojevati, ki jo pa le v političnem hujskanju podivjajo... V nedeljo dne 26. t. m. se bode vršil v Brežicah veliki mladinski shod. Po celi dekaniji se je raz prižnice oznanjevalo, da naj vsi fanti od 14. leta naprej gotovo pridejo. Seveda, na takih priredbah se mladino navadi pijančevati in potem, ako ji zmanjka denar, grè tudi ropati. Govoril bode na kmetškem shodu seveda vsemodri dr. Benkovič. Mož je znan, v vsakem oziru znan. Svoj čas je sicer izjavil, da ne bode nikdar „klerikalec“; ali to svojo besedo je hitro požrl. Danes je kolovodja te gospode. Cela priredba je komedija. Gospodje prvaki potrebujejo zopet kmetjskih grošov.

Sv. Lenart sl. g. Neka prvaška pisarska duša iz sv. Lenarta se zopet pridrne, objaviti lažičlanke v „Fihposu“ z dne 9. t. m. in hujskati proti tukajšnji nemški šoli. Dotični pisac, ki menda sploh ne ve, kaj dela, se tudi ponaša, kakor da bi on kmete „rešil“. Seveda, s tvojimi lažmi ne bodeš dopisun kmetom ničesar pomagal. Le škodoval jim bodeš na ta način. Mi, ki smo kmetom zastonj nemško šolo dali in s tem napravili priložnost, da se otroci nemščine priučijo, mi pač mislimo odkrito in pošteno o kmetu, mi mu na ta način zboljšamo njegov gospodarski položaj. Ako govori kmet le slovensko, pride nemški kupec s svojim tolmačem; kupec mora tolmača plačati; ta denar pa trpi kmet pri ceni. Naš kmet prodaja tudi svoje pridelke (vino, sadje, živina, perutnina) izključno Nemcem. Od tvojih sohujskačev, črni dopisun, ki jih imaš v Ljubljani, ne more naš kmet živeti. Zato išče tudi naš kmet pošteno in lepo sporazumljenje z nemškimi odjemalci blaga in zato se hoče tudi kmet nemščine priučiti. Vidiš, klerikalni dopisun, zato smo ustanovili nemško šolo, da kmetu pomagamo. To je naša poštena in odkrita politika. Ti in tvoji gospodarji pa hočejo kmetu le žepe izprazniti. Prvaški hujskači rabijo seveda vsa sredstva v boju zoper nemško šolo. Črni kibic, ki je vsak dan v farovžu, ve čisto dobro, da bode na nemški šoli tukajšnji župnijski urad verouk prevzel; vkljub temu pa laže, da je nemška šola protestantovska. Za nemško šolo imenovani nadučitelj je rimski katolik in eden najbolj kvalificiranih učiteljev. Tudi to ve dopisun prav dobro; in vendar laže ta podlež naprej, da bodejo kmetje deco protestantovskim učiteljem izročili. Dopisun „Fihposov“, št. lenartska občina je pripravljena, da ti preskrbi pristo mesto v Feldhofu pri Gradcu; tam se bodejo tvoje od alkohola pokvarjene možgane spočile! Izvrstno občinsko gospodarstvo in zgradba hiše za požarnike na najprimernejšem prostoru je dopisuna grozno razburilo. Pokažite, kmetje, da ne verujete takim plačanim lažnikom! Po-

šljite svojo deco v nemško šolo, kjer je bodejo katoliški duhovniki in učitelji podučevali, da se nemščine priučiti in da ji bode enkrat bolje šlo. Pridite dne 3. novembra z vašimi otroci k nemški šoli, da bode dopisun videl, kako se je lagal. Vsi za nemško šolo!

Kako se duhovnike preganja.

(Izvirni dopis.)

Št. Ilj na Dravi (Koroško)
dne 17. avgusta 1909.

Več posestnikov nam piše: Prvaški časnik „Mir“ od 21. avgusta tega leta se peča z našim splošno priljubljenim župnikom. Po vzoru prvaških bratov ga pogumno sramoti in zaganja se tudi do kneza Lichtensteina, zakaj se je pri razpisu naše fare poslužil svoje pravice in se ni dal na vekomaj pod škofovo kuratelo. Revers, ki ga je naš župnik podpisal, je postavno neveljaven in nemoralno je, če se tirja, kar je zoper postavo. Našemu župniku se je že davno poprej od škofa samega prigovarjalo, naj prosi za vsako župnijo, ki bo razpisana. Morda le zato, da se mu morejo prošnje vrniti in da bi ne zamudil, ko bi se razpisala kakšna župnija v Sibiriji. Dasiravno na petem mestu, vendar je bil kot vreden med vrednimi. Kdo je začel gonjo proti njemu prej in potem, ko je bil že prezentiran? Nedostojna so bila sredstva, s katerimi se je poskušalo župnika izpodrinuti. Šele odločna beseda je zamašila obrekovalcem umazana usta. Odkod so začele zoper župnika prihajati pri-tožbe, se še danes prav ne ve in se tudi župniku v obraz povedati neče. Ti tožniki se bojijo c. kr. sodnije kakor hudič križa. Naš župnik je ponižno prosil škofijstvo, naj se mu pove kdo, kaj in kdaj ga je tožil, da more tožnike pred c. kr. sodnijo tirjati in se opravičiti. Vse zastoj! Tožniki se ne smejo lesketati na solncu posvetne oblasti, ker bi je isto ožgalo. Ali je naš župnik bedak in suđen, ki se mora udati na vsako kleptanje? Tudi pri škofijski vizitaciji so mu bile na odločno vprašanje kleptulje zatajene. Predstojniki pa so dolžni dati podložnim čas in priložnost, da se morejo opravičiti. Oče ne zatajuje pred svojimi otroci njihovih obrekovalcev, ker ne sliši rad obrekovanja svojih otrok in ker hoče svoje otroke vzgojiti za može in ne za hinavce. Kdor govori resnico, se ne skriva pod škofijsko suktnjo in tudine trepeta pred posvetno gosposko. Ali še zdaj vse velja, kar se je pri vizitaciji župnika tožilo in celo mrličem v usta polagalo? Dokazi mrličev so medli dokazi, in kdor se jih poslužuje, vreden je Kaj-novega značaja. Zakaj se je od verodostojnih prič popolnoma opustilo, s čim bi se moralo pečati c. kr. državno pravdnistvo in še več drugih stvari? In te verodostojne priče so vendar pod prisego izpovedale! Koga je naš župnik kdaj zasmehoval, da se je vnel pretep, ki bi se ga bil sam vdeležil? Saj je to sodnijsko dognano. Kje je cele noči rajal? Župnik je prosil iz prižnice, naj se vendar oglasijo ženske, s katerimi se je tako poglavitno pregrešil in povsod tiho, kakor v cerkvi. Kdaj je šel iz gostilne pijan v cerkev? Strašno nalit je moral biti vedno, ker mežnar tega nikdar ni zapazil, dasiravno ni slep. Nasprotniki, ki so župnikovo vino srkali, so ga vendar enkrat po polnoči vjeli in ga tudi iz same hvalečnosti zatožili. Kdaj je slabo opravljal božjo službo? Tudi peščica sovražnikov mora v tem oziru pripoznati popolno zadovoljnost. Ali ni hodil v šolo? Kako je potem mogoče, da so otroci pri škofijski vizitaciji tako izvrstno znali, kakor nikdar poprej? Kdo more reči, da je župnik oče rajnega kuharčinega otroka? Povsod zado-stuje izpoved ženske, a župnikova kuharica je lažnjivka, ker njena izpoved izpodbija v nasprot-nem mnenju z velikim veseljem se valjajoče breznačajneže. Kdo more reči, da otrok ni bil pokopan? Kdor je to okoli trosil, je podli obrekovalc in tako dolgo prasečkar, dokler to dokazal ne bo. Kdo je slišal kdaj žup-nika peti nesramne pesmi? Oglasite se vi fari-zeji! Tisti ki mu je vlezlo škropilo v glavo, naj se pusti operirati, ker nenadomestljiva škoda bi bila za njegove vodene možgane. Kjer dvom že zadostuje, tam se človek ne vojskuje in da na misli še ni colnine, največ veseli verodostojne